

[Aksel Larsen.]

erklæret, at det må være muligt for den øverstkommanderende uden forhandling med de enkelte landes regeringer og flyveledelser at sætte luftstyrker ind, hvor de er nyttigst, at hente dem, hvor de findes, uden hensyn til et enkelt lands eller områdes specielle ønsker og interesser, og at sende forstærkninger derhen, hvor de mest behøves.

Er dette en plan, som allerede er godkendt, eller agter man at godkende en sådan plan? Det vil i så fald ikke blot være det, „Vestkysten“ kalder stationering ad bagdøren, men det vil give mulighed for, at man uden så meget som at spørge den danske regering beordrer fremmede flyverstyrker til Danmark. Det vil også være noget andet. Det vil være et attentat på vor suverænitet, idet det kun kan forstås sådan, at den pågældende øverstkommanderende uden forhandling med Danmarks regering og Danmarks flyveledelse skulle kunne beordre danske flyvetropper til indsats i andre lande. Ganske vist indeholder den nye grundlov desværre den berygtede § 20, der gør det muligt at overgive dansk suverænitet til fremmed myndighed. Det kan imidlertid ikke gøres udenom folketetinget, og der udkræves $\frac{5}{6}$ majoritet i folketetinget for en sådan suverænitetsopgivelse. Jeg synes, der er al mulig grund for regeringen til at udtale sig, til at give en beretning om, hvad der er forhandlet om i Paris, og til at udtale sin mening om det.

Må jeg iøvrigt benytte lejligheden til at gøre opmærksom på en udtalelse af det ærede medlem hr. Aksel Møller, en udtalelse, jeg måske skal takke ham for. Hidtil har man jo fra Atlantpartierne side stædigt hævdet, at Atlantpagten udelukkende er et forsvarsinstrument mod en frygtet militær-aggression udefra. I går eftermiddags sagde det ærede medlem hr. Aksel Møller imidlertid i denne sal — jeg beder om tilladelse til et kort citat (sp. 103) —:

„Hele den vestlige verdens alliancepolitik, hele opbygningen af NATOs forsvarssystem står jo netop i det formåls tjeneste at sikre os, at vi i alt fald i vor del af verden kan fortsætte vor tilværelse på de demokratiske grundsætninger, de grundsætninger, som står til kommunismen som ild til vand.“

Alle de ministre, kammerherrer og lakajer, som hidtil med næsten overbevisende styrke

har rost Atlantpagtens klædning, bevidnet, at den passer fortrinligt til Mor Danmark, og hævdede, at den udelukkende har til formål at beskytte Danmark og de øvrige deltagerlande mod militær aggression udefra, oplever nu, at det ærede medlem hr. Aksel Møller som den lille dreng i eventyret råber: ja, men han har jo ingenting på!

Det er altså den egentligste sandhed om Atlantpagten, at den ikke er til forsvar for landegrænser og for landenes suverænitet, men at den er et redskab til i givet fald væbnet kamp om landenes indenrigspolitik, til forsvar for det kapitalistiske samfundssystem, til kamp mod folkene, hvis de ønsker samfundsreformer, som ikke passer i kapitalisternes kram. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det var ikke det, han sagde!). Det var det, han sagde. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Nej, det var ikke det, han sagde!). Jeg tvivler ikke om, at den højtærede statsminister mener, at det er hans opgave at forsvare det ærede medlem hr. Aksel Møller, som ellers til daglig er hans politiske modstander, men det, jeg har citeret og forklaret, var det, det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde . . . (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det, De citerede!) . . . og den udlægning, jeg har givet af det. Ja, det er nødvendigt, når jeg stadigvæk afbrydes af den højtærede statsminister, som benytter sin for afbrydelser gunstige geografiske position, at sige det, jeg har måttet sige nogle gange tidligere til ham: ministeren har den fordel i denne sal, at han kan få ordet så ofte, han ønsker det. Vi andre har begrænsning både i vor taletid og med hensyn til, hvor ofte vi kan få ordet. Jeg synes derfor, at statsministeren kunne gøre sig selv og salen den tjeneste i hvert fald at forsøge at begrænse sin usalige tendens til at benytte sin position. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Jeg gør mit bedste!). Ja, det synes ikke at være særlig godt.

Det kan lyde så smukt med det ærede medlem hr. Aksel Møllers tale om demokratiske grundsætninger, men den nøgne sandhed, som den lille dreng udtrykte, er altså den, at hvis et flertal af det danske folk ønsker at føre samfundsudviklingen videre, at give de samfundsskabte værdier til folkets fælleseje, afskaffe udbytning af mennesker ved mennesker — og det er dette, der